

Gdańsk 8.01.2024 r.

Dr hab. med. Tomasz Mazurek prof. nadzw. GUMed

Kierownik Katedry i Kliniki Ortopedii i Traumatologii Narządu Ruchu

Gdański Uniwersytet Medyczny

Ocena

pracy doktorskiej Karola Ratajczaka pt. „Analiza wyników leczenia wieloodłamowych złamań końca bliższego kości ramiennej w zależności od zastosowanej techniki stabilizacji. Porównanie osteosyntezy śródszpikowej i płytkowej w trakcie trwania pandemii SARS-Covid-19”

Rozprawa doktorska została przedstawiona mi do oceny w postaci liczącego 105 stron wydruku komputerowego w twardej okładce. Praca jest zbiorem pięciu publikacji stanowiących pracę doktorską. W tekście pracy umieszczono analizę bibliometryczną dotyczącą w.w. prac z wartością 175 punktów MEiN oraz 2,6 punktów IF. Zwracają uwagę słabej jakości ryciny w ogólnej części pracy bez wyszczególnienia źródła. Praca zawiera 47 pozycji piśmiennictwa. Autor skąpo wykorzystuje w pracy polskie piśmiennictwo i ogranicza jedynie do jednej pozycji. Praca zakończona jest Zgodą Komisji Bioetycznej oraz Oświadczeniami dotyczącymi udziału pracy współautorów w tworzeniu publikacji.

Tematami doktoratów są najczęściej prace kliniczne i doświadczalne. Doktorat Pana Karola Ratajczaka spełnia warunki pracy klinicznej ale niesie ze sobą unikatowe wartości. Odnosi się do oceny skuteczności techniki operacyjnej w leczeniu złamań bliższego końca kości ramiennej w trakcie trwania pandemii SARS-

1

Covid-19.

Chciałbym w tym miejscu z prawdziwą przyjemnością stwierdzić, że tematyka badawcza podjęta przez doktoranta jest bardzo aktualna i ciekawa poznawczo z powodu powszechnego występowania złamań bliższego końca kości ramiennej oraz problemów z jakimi spotkali się ortopedzi w trakcie pandemii.

We wstępnej części pracy poprzedzonej przez streszczenie w oparciu o dobrze dobrane piśmiennictwo doktorant omawia ogólne dane dotyczące złamań bliższego końca kości ramiennej takie jak epidemiologię, etiologię, anatomię, biomechanikę, diagnostykę i leczenie.

Założenia i cel pracy są jasno postawione i dotyczą oceny skuteczności techniki operacyjnej (płyta, gwóźdź) w leczeniu złamań bliższego końca kości ramiennej w trakcie trwania pandemii SARS-Covid-19.

Zastosowane metody statystyczne mieszczą się w standardach pracy naukowej.

Dzieło składa się z cyklu pięciu prac i dotyczy materiału chorych operowanych w latach 2017 do 2021.

W pierwszej pracy „Wieloodłamowe złamania końca bliższego kości ramiennej- zasady diagnostyki, leczenia i usprawniania” autor przedstawia podsumowanie obecnego stanu wiedzy na temat zasad leczenia złamań bliższego końca kości ramiennej.

W pracy „Analiza niepowodzeń leczenia operacyjnego wieloodłamowych złamań bliższego końca kości ramiennej w materiale własnym” autor przedstawił analizę najczęściej występujących powikłań leczenia operacyjnego tych złamań. Powikłania dotyczyły niewłaściwej stabilizacji, jałowej martwicy głowy czy złamania patologicznego oraz niewłaściwej oceny rentgenowskiej.

W pracy „Wpływ prześrubowania głowy kości ramiennej na funkcjonalny wynik leczenia wielofragmentowego złamania końca bliższego kości ramiennej leczonego płytką kątowno-stabilną. Studium przypadku” autor przedstawił zastosowanie

specjalistycznych niestandardowych rozwiązań operacyjnych takich jak użycie cementu kostnego czy tzw „prześrubowania”.

Kolejna praca „Stabilisation of Communitied Fractures of the Proximal Humerus with Intramedullary Nails and Angularly Stable Locking Plates-Functional Results before and during the SARS-Covid-19 Pandemic” dotyczyła porównania wyników leczenia przed epidemią i w trakcie epidemii. Autor uzyskał oczywiste wnioski, że przed pandemią nie było istotnych różnic w leczeniu za pomocą płyt i gwoździ. Natomiast w trakcie pandemii operacje przeprowadzane za pomocą płyt wykazywały lepsze wyniki aniżeli z użyciem gwoździ. Wytlumaczeniem tego zjawiska jest ograniczenie dotyczące posługiwania się fluoroskopią w polu operacyjnym zabezpieczonym pandemicznie.

Ostatnia praca „Niestabilne złamania masywu guzka większego kości ramiennej. Opis przypadku” dotyczy konwersji zespolenia gwoździem na zespolenie płytowe w sytuacji złamania guzka większego co dało dobrą alternatywę leczenia.

W rozdziale „Podsumowanie i wnioski” autor niepotrzebnie umieszcza analizę statystyczną i szczegółowe przedstawienie wyników. Lepiej te informacje można było zawrzeć w rozdziale „Wyniki”, którego nie ma. Z tekstu tego rozdziału udaje się jednak znaleźć odpowiedzi na założenia i cel pracy, które sprowadzają się do pozytywnej oceny leczenia operacyjnego złamań bliższego końca kości ramiennej z uzyskaniem dobrych wyników w postaci zrostu kostnego i dobrego zakresu ruchu stawu ramiennego. Zaobserwowano nieliczną grupę powikłań w obu grupach. Potwierdzono również statystycznie gorsze wyniki leczenia u chorych leczonych gwoździem w porównaniu z płytą w trakcie pandemii czego wytłumaczeniem są ograniczenia techniczne w trakcie operacji.

Można uznać, że praca doktorska Pana Karola Ratajczaka jest opracowaniem nowoczesnym wychodzącym naprzeciw oczekiwaniom środowiska ortopedów. Można oczekiwać, że dzięki takim opracowaniom wzrośnie nasza wiedza dotycząca leczenia złamań bliższego końca kości ramiennej. Wnioski odpowiadają celom pracy i wyprowadzają niezwykle istotną informację podaną powyżej.

Praca ma charakter bardzo poznawczy i ciekawy, została wykonana z dużym nakładem pracy doktoranta. Doktorat został napisany bardzo przejrzysto, znakomitym językiem, zwraca uwagę dyscypliną i precyzją dotyczącą układu tekstu.

Pomimo moich starań nie udało mi się znaleźć prawie żadnych uchybień gramatycznych czy interpunkcyjnych.

Oceniając pracę doktorską Karola Ratajczaka z wielką przyjemnością podkreślam, że autor podjął się opracowania niełatwego zagadnienia, z którego wywiązał się w znakomity sposób uzyskując bardzo interesujące wyniki badań.

Praca napisana jest poprawną polszczyzną. Autor w bardzo przystępny sposób przedstawia swoją pracę co wynika z wnikliwego a jednocześnie precyzyjnego opisu.

Praca jest bardzo wartościowa i trudno znaleźć w niej słabe punkty, z obowiązku recenzenta zwraca uwagę wspomniana już słaba jakość rycin z podziałami złamań. Użycie tylko jednej pracy w piśmiennictwie polskiego pochodzenia to naprawdę słaby punkt. Niezbyt szczęśliwe jest również używanie określenia „adoptowana” sala operacyjna, powinna być adaptowana.

Muszę zaznaczyć, że krytyczne uwagi odnoszące się do tej pracy mają marginalne znaczenie dla jej oceny i w żaden sposób nie zmniejszają wartości rozprawy doktorskiej autora, który dowiódł dużej znajomości problemu oraz umiejętności samodzielnego posługiwania się metodami pracy naukowej.

W podsumowaniu stwierdzam, że przedstawiona niżej praca stanowi samodzielny dorobek doktoranta, który odpowiada w pełni wymogom stawianym rozprawom na stopień doktora nauk medycznych. Rozprawa doktorska spełnia warunki określone w art. 187 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668). Pozwalam sobie zatem przedstawić Radzie Dyscypliny Nauk Medycznych WUM wniosek o dopuszczenie kandydata do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

Ze względu na wybitne walory pracy, jej nowoczesny i unikatowy charakter a także dojrzałość warsztatu naukowego w interpretacji własnych wyników i ich konfrontacji z bogatym piśmiennictwem praca kwalifikuje się do wyróżnienia.

Tomasz Mazurek